



Arrest

nr. 78 936 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

| de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 april 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2012 houdende de weigering van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 april 2012 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juni 2011 diende verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. Op 27 oktober 2011 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. De Raad bevestigde de afwijzing van de asielaanvraag bij arrest van 14 februari 2012.

1.2. Op 27 maart 2012 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in waarbij ze verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Op 3 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie en Armoedebeleid de beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Deze beslissing die aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 3 april 2012 luidt als volgt:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten N.E.N. (...)

geboren te Bafut , op (in) 25.12.1985

en van nationaliteit te zijn : Kameroen

die een asielaanvraag heeft ingediend op 27/03/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 8 juni 2011 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 14 juni 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 oktober 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 februari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 27 maart 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij ze verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een attest naar voren brengt van haar moeder die in een officiële verklaring laat vastleggen dat haar dochter haar nog nooit een man heeft voorgesteld waarbij opgemerkt moet worden dat de moeder van de betrokkene een dergelijke verklaring reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de moeder van de betrokkene om het even wat kan verklaren, dat een verklaring van de moeder van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten afgeleverd document vervangt. Overwegende dat de betrokkene een oproep dd. 06/12/2011, een oproep dd. 14/05/2010, een oproep dd. 03/02/2010 en een oproep dd. 25/11/2009 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief van een vriendin naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een vriendin geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een volledig handgeschreven document betreft, dat het dan ook door eender wie, eender waar, eender wanneer opgesteld kan zijn, dat de brief terugslaat op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de reden die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze motieven reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de situatie van enkele personen in Kameroen waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze algemeen van aard zijn. Overwegende dat de betrokkene een rijbewijs en een studentenkaart naar voren brengt, dat ze deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe en een attest van verzending naar voren brengt waarmee de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe waarin iets werd verstuurd, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing van 3 april 2012 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

2.1. Artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft

ingediend en hij geen nieuwe gegevens - dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen - aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen, mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het "nieuwe" artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker een ernstig middel moet aanvoeren waarin hij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door hem aangevoerde "nieuwe gegevens" ten onrechte buiten beschouwing laat.

2.2. In het verzoekschrift voert de verzoekende partij in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker adstrueert dit middelonderdeel als volgt: *"De verwerende partij stelt ten onrechte in de bestreden beslissing dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aangebracht zou hebben met betrekking tot feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen voorbrengen. Zoals hieronder blijkt heeft verzoekster de volgende documenten in het kader van zijn tweede asielaanvraag voorgelegd: Bewijs van ongehuwde staat, convocaties dd 06/12/2011, 14/05/2010, 03/02/2010 en 25/11/2009, een brief van de vriendin van verzoekster, rijbewijs en studentenkaart. Deze documenten konden tijdens de eerste en de tweede asielprocedure van verzoekster niet neergelegd worden aangezien verzoekster over deze documenten in de kwestieuze periode niet kon beschikken. De neergelegde documenten bevestigen het asielrelaas van verzoekster."*

2.3. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen"*.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- in het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (*bijlage 13quater*). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet

aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielaanvragers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

2.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bewijskracht van de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe gegevens heeft beoordeeld.

Omtrent het attest van de moeder van verzoekende partij stelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij dit element reeds bij haar eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen, en dat de moeder van betrokkene om het even wat kan verklaren en de deze verklaring geen officieel document van de autoriteiten vervangt. Over de convocaties d.d. 06.12.2011, 14.05.2010, 03.02.2010 en 25.11.2009 wordt gesteld dat betrokkene deze stukken reeds ten tijde van haar eerste asielaanvraag had kunnen neerleggen. Over de brief van de vriendin wordt gesteld dat dit geen officieel door de overheden opgesteld document is en door eender wie, eender waar en eender wanneer kan zijn geschreven. Over de enveloppe en den het attest van verzending wordt gesteld dat de enveloppe is wat ze is zonder aanduiding wat ze bevat zou hebben.

Verzoekende partij beperkt zich tot te stellen dat zij het attest van haar moeder alsook de convocaties niet eerder kon neerleggen omdat zij in de kwestieuze, periode niet over deze documenten kon beschikken. Zij preciseert met betrekking tot het attest van ongehuwde staat dat zij dit document niet kon voorleggen omdat ze geen contact had met haar familie en haar moeder haar niet wilde spreken omdat ze homoseksueel is. Met betrekking tot de convocaties verduidelijkt verzoekende partij dat het feit dat deze documenten van de eerste periode van de eerste asielaanvraag dateren geen reden is om hun nieuw karakter te betwisten. De convocaties werden immers aan de familie van verzoekende partij afgegeven maar gelet op het feit dat haar familie haar niet in de steek heeft gelaten werd ze niet geïnformeerd over het bestaan van deze stukken. De moeder van verzoekende partij heeft haar uiteindelijk kunnen vergeven; het is pas dan dat ze haar dochter op de hoogte bracht van het bestaan van deze stukken.

Verzoekende partij slaagt er geenszins in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen met haar loutere bewering dat zij in de kwestieuze periode niet over de stukken kon beschikken. Met betrekking tot de convocaties beaamt zij hoe dan ook dat dit geen nieuwe elementen zijn aangezien zij toegeeft dat deze stukken dateren van de eerste periode van de eerste asielaanvraag. Zij beperkt zich voor het overige tot het vergoelijken waarom zij deze stukken niet eerder kon neerleggen maar betwist op geen enkele wijze dat dit geen nieuwe elementen zouden zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Bijgevolg kon de verwerende partij terecht concluderen dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag is onontvankelijk.

3. Voor zover verzoekende partij de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde in bijlage voegt aan het verzoekschrift stelt de Raad vast dat geen enkel middel wordt aangevoerd tegen deze beslissing zodat deze onverminderd overeind blijft.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

A. VAN ISACKER